

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců Mgr. Jany Brothánkové a Mgr. Ondřeje Mrákoty v právní věci žalobce: **L. F.,** zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje,** se sídlem třída Tomáše Bati 21, Zlín, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 22. 7. 2016, č. j. 22 A 114/2014 - 38,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Odůvodnění:

Kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení shora označeného rozsudku krajského soudu, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 7. 2014, č. j. KUZL-29711/2014, sp. zn. KUSP-29711/2014/DOP/Ti.

Stěžovatel byl uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o silničním provozu“), jehož skutkovou podstatu naplnil porušením § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu tím, že dne 19. 8. 2013 v 10:25 hod., na silnici č. 490 v obci Biskupice ve směru jízdy na Luhačovice v úseku od místního hostince – nálevny k areálu ZD – společnosti Zálesí, a.s. řídil osobní motorové vozidlo Škoda Felicia, r. z. X, a nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem na sedadle, ač jím bylo sedadlo povinně vybaveno. Policejní hlídce uvedl, že nemůže užít

bezpečnostní pás ze zdravotních důvodů, o tom vlastní lékařské potvrzení, které ale při kontrole policistovi nepředložil. Za spáchaný přestupek mu byla uložena pokuta ve výši 1800 Kč.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobu, v níž tvrdil, že správní orgány opřely rozhodnutí o jediný důkaz, a to svědecké výpovědi zasahujících policistů; jejich výpověď označil za zcela nevěrohodnou, protože uvádí jak vzdálenost, tak i úhly, pod kterými údajně viděli přestupek, ze kterých je nemožné dané skutečnosti rozpoznat; vypovídali zjevně rozdílně, a to co do odhadu i vzdálenosti; poukázal na nemožnost rozpoznat, zda byl či nebyl připoután, nadto policisté viděli takový detail jako je bezpečnostní pás a přitom si nepamatovali mnohem větší detail jako barva oblečení žalobce či barvu vozidla. Za nevěrohodnou označil výpověď, že policista viděl zezadu ve vozidle, že stěžovatel nemá pás, a že údajně viděl, jak přezka bezpečnostního pásu visí podél sloupku vozidla, neboť u daného typu vozidla je nemožné vidět bezpečnostní pás vůbec, natož visící pás podél sloupku u vozidla; sedadlo řidiče mělo opěrku pro hlavu, která bránila tomu, aby policista bezpečně viděl přezku od pásu. Nadto v jedné části výpovědi je podáváno, že policista viděl údajné protiprávní jednání stěžovatele nejprve z pravé a následně z levé strany. I výpověď policistky je nevěrohodná, neboť rovněž vypověděla, že viděla stěžovatele bez pásu z boku a pak zezadu. Policistka měla vidět údajně na vzdálenost 15 metrů, zezadu vozidla, že stěžovateli visí bezpečnostní pás podél sloupku vozidla. Navrhl důkaz provedení rekonstrukce, kdy bude objektivně prokázáno, zda policisté mohli vidět daný přestupek, kdy dle jeho tvrzení toto vidět nelze.

Dále namítl, že správní orgány neakceptovaly žádné další důkazy, konkr. výslech svědka J. P., který měl cestovat ve vozidle společně s ním a dosvědčit, že byl připoután, a že nikdy nesděloval Policii ČR, že by měl lékařské potvrzení, které by jej opravňovalo nebýt připoután za jízdy. Žalovaný ignoroval návrh na provedení důkazu ohledáním vozidla, který by prokázal, že tvrzení policistky, že do vozidla dobře viděla, a že u vozidla nebyla nijak ztmavená skla, je nepravdivé. Na vozidle jsou tónovaná skla, folie nebyly instalované po dni spáchání přestupku, ale mnohem dříve. K tomu navrhl provedení důkazu znaleckým posudkem.

Krajský soud s odkazem na četnou judikaturu Nejvyššího právního soudu, ze které v obecných otázkách soudního přezkumu a dokazování ve správním řízení vycházel, dospěl k závěru, že žaloba není důvodná a zamítl ji.

Krajský soud nepřisvědčil tvrzení, že v průběhu řízení nebyl zjištěn skutkový stav a okolnosti, za kterých byl přestupek policisty dokumentován, tak aby o něm nebyly důvodné pochybnosti. Konstatoval, že není sporu o tom, že stěžovatel dne 19. 8. 2013 v 10:25 hod. na silnici č. 490 v obci Biskupice ve směru jízdy na Luhačovice v úseku od místního hostince – nálevny k areálu ZD – společnosti Zálesí, a.s. řídil osobní motorové vozidlo Škoda Felicia, r. z. X a následně byl kontrolován hlídkou Policie ČR. Podstatou projednávané věci však zůstává vyhodnotit, zda bylo prokázáno, že v době řízení nebyl připoután bezpečnostním pásem, tedy zda byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti ve smyslu § 3 správního řádu. Poukázal na to, že na jedné straně stojí svědecké výpovědi zasahujících policistů podepřené oznámením přestupku, ze kterých vyplývá, že policisté - svědci s jistotou viděli, že stěžovatel jako řidič motorového vozidla nebyl za

jízdy připoután bezpečnostním pásem a policistům sdělil, že nemůže užít bezpečnostní pás ze zdravotních důvodů, přičemž o tom vlastní lékařské potvrzení, které ale při kontrole policistovi nepředložil, na druhé straně stojí tvrzení stěžovatele, že bezpečnostní pás měl zapnutý a o lékařském potvrzení nehovořil.

Soud neshledal na základě hodnocení postupu správních orgánů žádné pochybení, jež by umožňovalo vyslovit závěr, že není možné určit, zda byl skutkový stav spolehlivě zjištěn. Krajský soud nepovažoval výpovědi za nevěrohodné, protože si svědci nepamatovali s odstupem času takové detaily, jaké barvy bylo vozidlo, či jaké měl na sobě stěžovatel oblečení, neboť pro posouzení toho, zda byl či nebyl stěžovatel připoután, neměly význam. Soud vzal za podstatné, že svědci s jistotou vypověděli, že stěžovatele jako nepřipoutaného řidiče vozidla pozorovali ze statického stanoviště po levé straně komunikace ve směru jízdy na Luhačovice v boční uličce za místní hospodou v Biskupicích a následně zezadu jakmile se za ním rozjeli, aby jej zastavili; vyloučili, že by byly jakkoli ztíženy rozhledové podmínky nebo výhled do vozidla

V otázce hodnocení věrohodnosti výpovědí policistů vycházel soud z rozsudku NSS ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007 - 114. Krajský soud připustil, že mohou nastat situace, kdy existují rozpory mezi výpovědí obviněného z přestupku a zasahujících policistů, a nad jejich rámec bylo prokázáno nestandardní chování policistů či existence jiných, jejich výpovědi oslabujících důkazů, nicméně má za to, že žádná takováto skutečnost v daném případě ze správního spisu nevyplynula; nic nenasvědčuje tomu, že by policisté v souvislosti se silniční kontrolou projevili neobvyklou horlivost nebo by vyvstal jiný motiv, proč by měli jakýkoli zvláštní zájem na stíhání stěžovatele, než prostý výkon jejich služby. Výpovědi obou svědků se ve všech podstatných bodech shodují, a to jak vzájemně, tak i s předloženým spisovým materiálem.

Krajský soud se rovněž zabýval stěžovatelem navrhovanými důkazy. Námitku, že policisté nemohli přestupek spatřit, neboť vozidlo mělo zatmavovací fólie na zadním okně a bočních zadních oknech vozidla, dle soudu sám stěžovatel vyvrací předloženými fotografiemi, které jsou součástí správního spisu. Soud shledal navrhované důkazy tj. ohledání vozidla a provedení důkazu znaleckým posudkem, který by měl prokázat, že fólie byly na vozidle ještě před daným skutkem v tomto směru nadbytečné. Stejně tak soud považoval za nadbytečné provádět důkaz rekonstrukcí k tomu, aby bylo prokázáno, zda policisté mohli vidět spáchání daného přestupku. Soud stejně jako správní orgány neshledal nic technicky nemožného na tom, aby policista při soustředěném sledování řidičů projíždějících vozidel ze statického stanoviště za dobrých rozhledových poměrů bez překážek mohl pozorovat řidiče vozidla, jak není připoután bezpečnostním pásem. Snahu stěžovatele zpochybnit věrohodnost výpovědí policistů, tím že tvrdí, že policista by snad měl přebíhat z jedné strany vozovky na její protější stranu, když pozoroval vozidlo nejprve z pravé, později z levé strany, dále, že je rozpor ve vzdálenosti, ze které viděli, že není připoután, označil krajský soud za pouhé spekulace. Žalovaný podrobně vysvětlil a technicky popsal ve svém rozhodnutí tuto situaci a soud se s touto argumentací žalovaného ztotožnil (srov. strana 7 napadeného rozhodnutí).

Proti rozsudku krajského soudu podal stěžovatel kasační stížnost.

V kasační stížnosti uvádí, že dle jeho názoru z konkrétního místa, kde policisté měli stát, nemohli vidět do vozidla tak, aby viděli bezpečnostní pás, neboť vozidlo kolem nich projíždělo po dobu cca jedné sekundy, delší výhled neměli, a vzhledem k tomu, že nebyli přímo za vozidlem, ale viděli do vozidla toliko z pravé zadní strany (musely ve výhledu na pás překážet opěrky hlavy, kterými byl odůvodněn důkazní návrh), nelze odpovědět obecně, tj. že „obecně nelze vyloučit, že policisté vidí do vozidla.

Dále stěžovatel nesouhlasí s názorem soudu, že důkazní návrh na provedení výpovědi spolujezdce uvedený až v odvolání je účelový. V řízení o přestupku se neuplatní koncentrace řízení, a toto pravidlo nelze obcházet tak, jak to učinil krajský soud, tj. označením důkazního návrhu za účelový. Údajná účelovost návrhu navíc ani nevyplývala z ničeho jiného než z toho, že byl uplatněn v pozdější fázi řízení, tj. neexistovaly žádné reálné skutečnosti, které by svědčily o jeho účelovosti. Dle názoru stěžovatele nejde o dostatečný důvod k neprovedení důkazu.

Stěžovatel dále namítal, že vozidlo mělo zatmavěná skla, která zcela znemožňovala vhled do vozidla.

Stěžovatel s ohledem na výše uvedené požaduje, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud po konstatování včasnosti a přípustnosti kasační stížnosti, jakož i splnění ostatních podmínek řízení, přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu a z důvodů stěžovatelem uplatněných (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

V předloženém správním spisu se nachází oznámení přestupku Policie ČR, Krajské ředitelství policie Zlínského kraje, územní odbor Zlín, dopravní inspektorát ze dne 20. 8. 2013, č. j. KRPZ-87894-2/PŘ-2013-150506, oznámení přestupku sepsané na místě Policií ČR ze dne 19. 8. 2013 bez podpisu a vyjádření stěžovatele, výpis z evidenční karty řidiče ze dne 13. 9. 2013 potvrzující 0 záznamů v přestupcích; dále oznámení o zahájení řízení s nařízením jednání na den 30. 9. 2013, protokol o projednání přestupku v nepřítomnosti stěžovatele ze dne 30. 9. 2013. Ze spisu se podává, že dne 2. 10. 2013 zaslal správní orgán prvního stupně stěžovateli výzvu k seznámení se s podklady pro rozhodnutí; dne 25. 10. 2013 vydal rozhodnutí ve věci. Dne 11. 11. 2013 podal stěžovatel prostřednictvím zmocněnce blanketní odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. Správní orgán jej vyzval k doplnění odvolání, tak stěžovatel učinil dne 18. 11. 2013. Dne 3. 12. 2013 předal správní orgán prvního stupně spis s odvoláním žalovanému. Žalovaný o odvolání rozhodl tak, že rozhodnutí zrušil a vrátil věc k novému projednání (č. j. KUZL-77133/2013). Správní orgán předvolal stěžovatele opětovně k ústnímu jednání s výslechem svědků (zasahujících policistů) na den 18. 2. 2014. Dne 17. 2. 2014 sepsal správní orgán protokol o nahlédnutí do spisu, ke kterému se dostavil zmocněnec stěžovatele a předložil správnímu orgánu otázky pro předvolané svědky, neboť sdělil, že omlouvá sebe i stěžovatele z nařízeného jednání a souhlasil s projednáním v nepřítomnosti, s tím, že se k výpovědím vyjádří písemně do konce února, jakmile bude mít k dispozici protokol

z jednání. Dne 18. 2. 2014 proběhlo ústní jednání za účasti svědků bez přítomnosti zmocněnce a stěžovatele. Dne 19. 2. 2014 zaslal správní orgán protokol z ústního jednání zmocněnci stěžovatele. Správní orgán prvního stupně ve věci vydal dne 28. 3. 2014 rozhodnutí, proti kterému stěžovatel podal dne 25. 4. 2014 blanketní odvolání. Usnesením vyzval správní orgán stěžovatele dne 7. 5. 2014 k doplnění odvolání ve lhůtě 5 dnů od doručení tohoto usnesení. Dne 15. 5. 2014 obdržel od zmocněnce stěžovatele žádost o prodloužení lhůty k doplnění odvolání. Správní orgán žádosti nevyhověl. Dne 9. 6. 2014 obdržel správní orgán prvního stupně doplnění odvolání. O odvolání rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 26. 7. 2014, které je předmětem tohoto soudního přezkumu.

Stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že policisté nemohli v tomto konkrétním případě vidět, že nebyl připoután bezpečnostním pásem, okna vozidla byla zatmavěná, nebyl vyslechnut spolujezdec a nebyla provedena rekonstrukce. Veškeré stěžovatelovy námitky se týkají dostatečnosti zjištění skutkového stavu, tedy zda v rozhodné době řídil vozidlo se zapnutými bezpečnostními pásy. Zatímco skutkový stav zjištěný správními orgány stojí na tom, že tomu tak nebylo, stěžovatel a priori zpochybňuje, že by policisté mohli k takovému zjištění objektivně z hlediska technického vůbec dospět a předkládá různé argumenty, jimiž zjištění policistů zpochybňuje.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že na přestupkové řízení se přiměřeně vztahují některé limity obsažené zejména v Listině základních práv a svobod a v Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod. Pro správní trestání tedy platí princip zákazu sebeobviňování či sebeusvědčování (srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 18. 2. 2010, sp. zn. I. ÚS 1849/08). Ustanovení § 73 odst. 2 věty druhé zákona o přestupcích, výslovně stanoví, že obviněný z přestupku nesmí být k výpovědi ani k doznání jakkoliv donucován.

Nejvyšší správní soud v usnesení rozšířeného senátu ze dne 14. 11. 2014, č. j. 5 As 126/2011 - 68, č. 3014/2014 Sb. NSS, mimo jiné uvedl: „*Obviněný z přestupku „není povinen se hájit, zejména není povinen uvádět na svou obhajobu jakákoliv tvrzení, ani (anebo) o nich (nebo o jiných skutečnostech) nabízet a předkládat správnímu orgánu důkazy; ustanovení § 52 věty první správního řádu o povinnosti účastníka řízení označit důkazy na podporu svých tvrzení se v řízení o přestupku neuplatní*“ (bod 21 citovaného usnesení).

Lze v tomto směru přisvědčit stěžovateli v tom, že mu nelze, jak to učinil krajský soud, vyčítat, že některé důkazy, či tvrzení (výpověď spolujezdce) uplatnil až v doplnění odvolání a neargumentoval jimi dříve, a jen z tohoto důvodu mít tvrzení stěžovatele za účelová.

Podle § 50 odst. 3 správního řádu správní orgán je povinen v řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena. Koncentrace řízení v přestupkovém řízení se neuplatní. Obviněný může tedy v kterékoli fázi správního řízení svá tvrzení měnit či doplňovat či uplatnit tvrzení zcela nová. Obhajoba obviněného z přestupku proto může klidně spočívat i v tom, že v řízení před správními orgány zůstane zčásti nebo zcela pasivní. Avšak bez ohledu na to, jakou procesní taktiku obviněný v řízení o přestupku zvolí, je to vždy správní orgán, kdo nese odpovědnost za zjištění skutkového stavu věci. Správní orgán je totiž podle § 3 správního řádu povinen postupovat *tak, aby byl*

zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku. Zákon proto správnímu orgánu ukládá, aby i při pasivitě obviněného opatřil v řízení dostatečné množství důkazů, které přestupek, jenž je obviněnému kladen za vinu, jasně a nepochybně prokazují.

Nicméně uvedená nesprávnost, které se krajský soud dopustil, sama o sobě nemá za následek nezákonnost napadeného rozsudku, neboť krajský soud svoji argumentaci a odůvodnění na této skutečnosti zdaleka nezaložil, nýbrž, jak je uvedeno níže, se zabýval otázkou řádných skutkových zjištění pro závěr o tom, zda stěžovatel se daného skutku a přestupku dopustil, a zda bylo po právu rozhodnuto o jeho vině a trestu.

V projednávané věci stály na straně jedné důkazy (listinné, výpovědi svědků), jimiž disponoval správní orgán, na straně druhé návrhy důkazů stěžovatele, jimiž měly být tyto zpochybněny či vyvráceny.

Důkazy posuzuje správní orgán v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů, hodnotí dostupné důkazy dle svého uvážení. To však neznamená, že některý z důkazních prostředků může mít a priori vyšší váhu než jiný. Bylo tedy na správních orgánech, aby v uvedených intencích přistupovaly jak k důkazům ve správním spise, tak k návrhům důkazů stěžovatele.

Je třeba předeslat, že jakkoli stěžovatel po právu nemusel na svoji obhajobu ničeho tvrdit, nelze pominout při hodnocení skutkového stavu rozpory ve skutkovém stavu. Především při silniční kontrole dle policistů tvrdil, že bezpečnostní pásy nemusel mít ze zdravotních důvodů; jinými slovy, připustil, že je zapnuty neměl. Nejvyšší správní soud nevidí žádný rozumný důvod, proč by policisté domýšleli verzi o tom, že stěžovatel nemusí mít pásy zapnuty ze zdravotních důvodů, resp. takové tvrzení mu podsouvali. Následně stěžovatel tvrdí, že je zapnuty měl, resp. že policisté nemohli vidět, zda tomu tak bylo. Právě však míra věrohodnosti a konzistentnosti jeho výpovědí ve spojení s dalšími skutečnostmi dávají ve svém souhrnu správnímu orgánu obraz o skutkovém stavu věci.

Nejvyšší správní soud se ve své judikatuře již opakovaně zabýval problematikou zjišťování skutkového stavu v přestupkových věcech. Lze poukázat např. na rozsudek ze dne 20. 3. 2013, č. j. 9 As 139/2012 - 30, ze kterého se podává: „*Situace, kdy proti sobě stojí tvrzení policistů a přestupce, není neobvyklá. Správní orgán důkazy posuzuje v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů, hodnotí dostupné důkazy dle svého uvážení. To však neznamená, že některý z důkazních prostředků může mít a priori vyšší váhu než jiný. Míra věrohodnosti prováděných důkazů, konzistentnost výpovědí a další okolnosti plynoucí ze specifika každé projednávané věci dají ve svém souhrnu správnímu orgánu ucelený obraz o tom, jak se projednávaná věc udála. Přitom není vždy nezbytné, aby správní orgán měl k dispozici i další důkazní prostředky, jako jsou například fotografie či jiné záznamy. Existence rozporů ve shromážděných důkazech je poměrně běžnou záležitostí. V takovém případě, kdy se správní orgán přikloní k jednomu z protichůdných tvrzení, je nezbytné, aby úvahy, které jej k tomu vedly, přezkoumatelným způsobem vyjádřil ve svém rozhodnutí a s rozpory se vypořádal (blíže viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2006, č. j. 6 As 47/2005 - 84).*“

Otázkou samotné výpovědi policistů a jejího hodnocení z hlediska důkazního se Nejvyšší správní soud zbýval v rozsudku ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007 - 114, v němž mimo jiné konstatoval: „*K osobě policisty a tím i věrohodnosti jeho výpovědi Nejvyšší správní soud dodává, že nemá důvodu pochybovat o pravdivosti jeho tvrzení, neboť na rozdíl od stěžovatele neměl policista na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonával jen svoji služební povinnost, při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jimž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem; nebyl zjištěn žádný důvod, pro který by policista v této věci uvedené zásady překročil. Nebyla proto shledána důvodnou námitka stěžovatele, že správní orgány i krajský soud vycházely v dané věci z „trojjediného zdroje", jímž bylo „Oznámení přestupku", úřední záznam a svědecká výpověď téhož policisty. Ostatně s ohledem na povahu věci se jiný v úvahu přicházející důkaz nenabízí.*"

Ze správního spisu nevyplývá, že by policisté v souvislosti se silniční kontrolou projevili neobvyklou horlivost nebo by vyvstal jiný motiv, proč by měli policisté jakýkoli zvláštní zájem na stíhání stěžovatele jako obviněného než prostý výkon jejich služby. Třeba dodat, že rozpory ve výpovědích policistů samy o sobě (nejsou li zjištěny též jiné skutečnosti svědčící o zájmu policistů na určitém výsledku správního řízení) jsou sice způsobilé do jisté míry narušit věrohodnost policistů jako svědků, musí se však jednat o rozpory vážného rázu týkající se skutkového děje, nikoliv nepodstatné detaily, u nichž lze odlišnosti ve výpovědích vysvětlit reálnými omezeními lidské paměti a časovým odstupem od sledovaných událostí. (srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 18. 9. 2013, č. j. 6 As 27/2013 - 49, nebo rozsudek ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013 - 27.) Stěžovatelem namítaný detail popisu prvního policisty, že vozidlo viděl „*z boku a částečně zprava, potom z boku a když odjížděl tak zezadu z levého boku*" a druhého policisty „*nejdříve z pravého boku, potom bočně a nakonec při odjezdu z levého bočního pohledu*" představují zjevně nepřesný detail bez vlivu na věrohodnost svědků, neboť z ostatních odpovědí a nákresu situace je nepochybné, že se policisté nacházeli kolmo k silnici, kde projížděl stěžovatel, policisté tedy nepřebíhali ze strany na stranu; obdobně lze nahlížet na tvrzený rozpor v odhadech vzdáleností policistů od stěžovatelova vozidla (cca 10 m od silnice, resp. 8 - 10 m od silnice, 15 m při příjezdu, cca 8 m nejkratší vzdálenost, 15 m první oční pohled). Zcela bezvýznamné z hlediska znevěrohodnění výpovědí policistů je potom barva oblečení stěžovatele.

Správní spis obsahuje fotografie vozidla stěžovatele z pohledu z přední a zadní strany, tvrzení stěžovatele, že vozidlo mělo zatmavěné zadní a boční skla, vyvrací fotografie vozidla, jež jsou součástí spisu. Tvrzení stěžovatele je tedy nepravdivé a stěžovatel se v tomto ohledu minimálně zmýlil.

Při posuzování důvěryhodnosti tvrzení stěžovatele ve vztahu ke konstantním důkazům správního orgánu nelze ani pominout všechna vyjádření stěžovatele v průběhu řízení (resp. v odvolání), v nichž si často protiřečí a uvádí nepravdivé skutečnosti (v doplnění odvolání uvádí, že byl původně kontrolován na alkohol, poté co požití bylo zkouškou vyloučeno, byl kontrolován technický stav vozidla a až následně byl dotazován na připoutání; dříve však uvedl, že zasahující policisté po něm chtěli uhradit pokutu za sjeté pneumatiky a když odmítl, chtěli po něm uhradit pokutu za nepřipoutání se za jízdy bezpečnostním pásem).

V projednávané věci bylo správními orgány dostatečným způsobem prokázáno naplnění skutkové podstaty přestupku spočívajícího v nepřipoutání se bezpečnostním pásem během řízení vozidla. V průběhu řízení nevyvstaly indicie o tom, že by chování zasahujících policistů bylo jakkoliv nestandardní nebo že by měli osobní zájem na věci. V projednávané věci tak bylo v rámci možností, které jsou správním orgánům z povahy věci dány při zjišťování přestupků viditelných pouhým okem a jinak nezdokumentovaných, s dostatečnou mírou jistoty zjištěno, že stěžovatel uvedený přestupek spáchal, jak je uvedeno v rozhodnutích žalovaného a správního orgánu prvního stupně.

Stěžovateli nelze přisvědčit ani v jeho námitkách stran postupu krajského soudu, který neprovedl jím navrhované důkazy. Krajský soud srozumitelně a náležitě vyložil a odůvodnil, proč jednotlivé důkazy nepovažuje za nutné provést.

Podle § 77 s. ř. s. soud při svém rozhodování není (a nemůže) být omezen ve skutkových otázkách jen tím, co zjistil správní orgán, a to ani co do rozsahu provedených důkazů, ani jejich obsahu a hodnocení ze známých hledisek závažnosti, zákonnosti a pravdivosti. Soud tedy zcela samostatně a nezávisle hodností správnost a úplnost skutkových zjištění učiněných správním orgánem a zjistí-li přitom skutkové či (procesně) právní deficity, může reagovat jednak tím, že uloží správnímu orgánu jejich odstranění, nahrazení či doplnění nebo tak učiní sám. Tato činnost soudu je nezbytným předpokladem pro bezvadný právní přezkum napadeného rozhodnutí, neboť jen správně a úplně zjištěný skutkový stav v řízení bez procesních vad může být podkladem pro právní posouzení věci. Není však na stranu druhou cílem soudního přezkumu ve správním soudnictví nahrazovat činnost správního orgánu. Soudní přezkum správních rozhodnutí nelze vnímat jako „odvolací řízení“ v plné apelaci, proto také důkazní aktivita soudu bude vždy činností doplňkovou, nikoliv dominantní (viz rozsudek NSS ze dne ze dne 28. března 2007, č. j. 1 As 32/2006 - 99, č. 1275/2007 Sb. NSS). Soudem prováděné dokazování musí vždy respektovat požadavek uvedený v § 75 odst. 1 s. ř. s. a směřovat výlučně k zjištění či ověření skutkového stavu v době rozhodování správního orgánu.

Krajský soud v projednávané věci řádně přezkoumal, zda správní orgány v řízení o přestupku opatřily takovou sadu důkazů, která po provedeném zhodnocení s ohledem na povahu věci sama o sobě s dostatečnou přesvědčivostí vede k závěru, že se stěžovatel daného přestupku (skutku) dopustil, a zároveň neexistují žádné rozumné důvody k pochybám o věrohodnosti a úplnosti skutkových zjištění pro posouzení jeho viny.

Dospěl-li krajský soud v projednávané věci k závěru, že správní orgán své povinnosti zjistit skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, dostál, nepochybil, pokud návrhy stěžovatele ve světle takto zjištěného skutkového a právního stavu věci shledal irelevantními, resp. nadbytečnými nebo nevěrohodnými a vznesené důkazní návrhy odmítl.

Nejvyšší správní soud na základě shora vyložených důvodů dospěl k závěru, že, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 in fine s. ř. s.).

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému náklady řízení přesahující jeho běžnou správní činnost

nevznikly. Proto soud rozhodl, že se žalovanému náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 23. května 2017

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu